

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, v právní věci

žalobce: **Ing. Libor Křeček**
bytem Jemníky 2, 274 01 Jemníky
zastoupen advokátem Mgr. Františkem Málkem
sídlem 17. listopadu 258, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 602 00 Brno

za účasti: **1) Statutární město Pardubice**
sídlem Pernštýnské nám. 1, 530 21 Pardubice

2) Ateliér Cihlář-Svoboda s. r. o.
sídlem Na Máchovně 1610, 266 01 Beroun

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 1. 2023, č. j. ÚOHS-43747/2022/162,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 1. 2023, č. j. ÚOHS-43747/2022/162, a usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 10. 2022, č. j. ÚOHS-36199/2022/500, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Františka Málka
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval otázku, zda byl žalovaný oprávněn zastavit řízení o návrhu žalobce na uložení zákazu plnění smlouvy na veřejnou zakázku podle § 257 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek („ZZVZ“), pokud stejnopis návrhu ve lhůtě podle § 254 odst. 3 ZZVZ zadavateli nedoručil žalobce jakožto navrhovatel, ale žalovaný.
2. Žalobce se u žalovaného domáhal zahájení řízení o uložení zákazu plnění ze smlouvy na veřejnou zakázku zadanou Statutárním městem Pardubice („zadavatel“). Návrh podal vůči dodatku č. 3 ze dne 31. 3. 2022 ke smlouvě o dílo ze dne 18. 11. 2011 („dodatek č. 3“), kterým došlo ke změně vybraného zpracovatele územního plánu na osobu zúčastněnou na řízení Ateliér Cihlář-Svoboda s. r. o. Objektivní šestiměsíční lhůta k podání tohoto návrhu dle § 254 odst. 3 ZZVZ tak skončila dne 30. 9. 2022.
3. Žalobce návrh na zahájení řízení doručil pouze žalovanému dne 19. 9. 2022. Zadavateli stejnopis návrhu doručil žalovaný společně s oznámením o zahájení správního řízení dne 21. 9. 2022. Zadavatel se k návrhu žalobce vyjádřil dne 30. 9. 2022, přičemž ve vyjádření též uvedl, že mu žalobcem nebyl doručen stejnopis návrhu na zahájení řízení. Žalovaný následně řízení zastavil usnesením ze dne 17. 10. 2022, č. j. ÚOHS-36199/2022/500, dle § 257 písm. e) ZZVZ s tím, že návrh nebyl doručen žalobcem zadavateli ve lhůtě podle § 254 odst. 3 ZZVZ, a žalobce tak nesplnil všechny požadavky vážící se k podání návrhu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil rozkladem, který předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže („předseda“) rozhodnutím ze dne 12. 1. 2023, č. j. ÚOHS-43747/2022/162, zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Podle žalobce jsou rozhodnutí předsedy i žalovaného nepřezkoumatelná, neboť adekvátně nereagují na jeho argumentaci. Předseda i žalovaný se totiž soustředili v zásadě jen na výklad § 254 odst. 3 ZZVZ, který žalobce primárně nerozporoval. Nezabývali se naopak stěžejní argumentací ohledně § 257 písm. e) ZZVZ. Žalobce je totiž přesvědčen, že v tomto případě nebyly naplněny podmínky pro zastavení řízení, a že k zastavení řízení došlo v důsledku rozšiřujícího výkladu § 257 písm. e) ZZVZ. Předseda tím však chránil pouze sekundární veřejné zájmy na úkor stěžejních zájmů žalobce i základních zásad činnosti správních orgánů.
5. Napadené rozhodnutí je navíc postaveno na údajných, avšak nikdy nevznesených, tvrzeních žalobce. Předseda stavěl argumentaci na tvrzení, že žalobce přenáší povinnost doručit stejnopis návrhu zadavateli na žalovaného. To ale není pravda. Žalobce netvrdil, že má být ustanovení § 254 odst. 3 ZZVZ interpretováno v rozporu s jeho jazykovým vyjádřením. Žalobce pouze konstatoval, že v tomto případě nebyly dány podmínky pro zastavení řízení a že zastavení řízení bylo nepřiměřené a nelogické. Předseda argumentoval ochranou práv třetích osob, zejména zadavatele. Nikde však již nespécifikoval, jak by byly procesní práva a zájmy zadavatele zkráceny, kdyby k zastavení řízení nedošlo.
6. Obě rozhodnutí jsou pak nezákonná. Podle § 257 písm. e) ZZVZ lze řízení zastavit jen v případě, že návrh a jeho stejnopis nebyly doručeny zadavateli ve stanovené lhůtě. Podmínka pro zastavení tedy není definována na základě osoby odesílatele stanovené v § 254 odst. 3 ZZVZ. Nemůže tak být rozhodující, zda zadavateli stejnopis zaslal přímo žalobce, nebo zda jej v rámci řízení obdržel prostřednictvím žalovaného. Rozhodným by naopak mělo být to, že byl všem účastníkům návrh a předmět řízení znám v zákonných lhůtách, a proto nemohlo dojít ke zkrácení práv žádného z účastníků řízení. Podmínky pro zastavení řízení tedy v tomto případě naplněny nebyly, neboť žalovanému i zadavateli byl návrh na zahájení řízení, resp. jeho stejnopis, prokazatelně doručen ještě před uplynutím zákonné lhůty. Žádným způsobem nebyly dotčeny ani povinnosti zadavatele,

a právní úprava řízení o návrhu tak mohla být bez problému aplikována. Překlenout případné pochybnosti výkladem je nepochybně lepší, než celé řízení raději ukončit bez věcného projednání.

7. Žalobce se tedy nedomáhal (dle předsedy „zuzujícího“) výkladu § 254 odst. 3 ZZVZ, z nějž by plynulo, že zadavatelé musí stejnopis doručit žalovaný. Naopak předseda musel využít značně rozšiřujícího výkladu ve vztahu k podmínkám pro zastavení řízení. Takový výklad ale nemá oporu ani ve smyslu a účelu úpravy. Účelem § 248 a násl. ZZVZ je totiž primárně zajistit efektivní dozor nad dodržováním pravidel pro zadávání veřejných zakázek. Významné rozšíření okruhu případů, kdy je nutné řízení zastavit, naopak tento smysl popírá, a je proto neobhajitelné.
8. V tomto kontextu je neudržitelné také tvrzení, že řízení o návrhu na zákaz plnění ze smlouvy musí být rychlé, neboť hrozí naplnění předmětu smlouvy. Tento závěr je nepochybně správný, ovšem nelze jej použít jako argument pro rozšíření případů, kdy musí žalovaný řízení zastavit. Zastavením řízení je totiž smysl daného řízení zmařen zcela.
9. Omezení procesních práv lhůtami je výjimkou z práva na projednání věci. Výjimky je přitom nepřijatelné vykládat extenzivně. Podmínky pro zastavení řízení by tak naopak měly být vykládány restriktivně a neměly by vytvářet zbytečně formalistické překážky uplatnění práv žalobce. Podle žalobce by navíc měla platit pravidla zprostředkovaného doručování. Odkázal proto na podle něj analogickou situaci doručování věcně i místně nepříslušnému orgánu – návrh by měl být považován za doručení včas i v případě doručení jiným subjektem. Zkrátka stran včasnosti je důležité doručení v zákonné lhůtě, nikoliv osoba doručovatele. Podle žalobce též právní úprava § 254 odst. 3 ZZVZ nebrání aplikaci § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o postoupení podání pro nepříslušnost.
10. Žalobce z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí předsedy, eventuálně i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného, osoby zúčastněné na řízení a další podání žalobce

11. Podle žalovaného z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, proč dospěl k závěru o porušení povinností vyplývajících z § 254 odst. 3 ZZVZ. Řádně vysvětlil, proč považoval argumentaci žalobce za nesprávnou, a odůvodnil, proč navazující § 257 písm. e) ZZVZ implicitně odkazuje a předpokládá splnění podmínek vymezených v § 254 odst. 3 téhož zákona. K výkladu je třeba přistupovat systematicky, nelze ustanovení o zastavení řízení odtrhávat od podmínek, na které odkazuje.
12. Povinnost doručit stejnopis návrhu zadavateli je oproti jiným řízením povinností nadstandardní. Navazují na ni povinnosti zadavatele, např. přísná koncentrace ve vztahu k prokazování důvodů hodných zvláštního zřetele, nebo povinnost zaslat žalovanému dokumentaci (jejíž nesplnění je přestupkem). Nedoručení stejnopisu, nebo případná nejistota ohledně toho, kdy se tak stalo, má tedy dalekosáhlé důsledky. Je na účastníkovi řízení, aby naplnil všechny zákonné požadavky podání návrhu, a to s tím důsledkem, že pokud všechny náležitosti nesplní, dojde k zastavení řízení. Přenášením této povinnosti na žalovaného by došlo k porušení efektivnosti a účelnosti řízení.
13. Ustanovení § 254 odst. 3 ZZVZ je *lex specialis* vůči § 44 správního řádu. Navrhovatel má tedy oproti správnímu řádu nadstandardní povinnost, a tu musí dodržovat. Předseda neprováděl žádný rozšiřující výklad, nýbrž pouze standardní systematický výklad citovaného ustanovení. Žalovaný proto postupoval správně, pokud řízení zastavil. Nebyl totiž oprávněn daný návrh přezkoumat, a to výhradně z důvodů na straně žalobce. V opačném případě by postupoval v rozporu se zákonem, a tedy i zásadou legality. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
14. Žalobce v dalším podání informoval soud, že se na žalovaného v této věci obrátil též s podnětem k zahájení přestupkového řízení. Žalovaný toto řízení zahájil a dospěl k závěru, že se zadavatel dopustil přestupku, pokud bez provedení nového zadávacího řízení uzavřel dodatek č. 3 smlouvy o dílo, a uložil zadavateli pokutu ve výši 130 000 Kč. Žalovaný je tedy stejného právního názoru

jako žalobce, pokud jde o podstatu věci. Vydání zákazu plnění ze smlouvy pak brání pouze nepřijatelně formalistický výklad žalovaného.

15. Osoba zúčastněná na řízení 1) [zadavatel] ve vyjádření k žalobě uvedla, že § 254 odst. 3 ZZVZ jasně stanoví povinnost navrhovatele doručit stejnopis návrhu žalovanému i zadavateli. Doručení stejnopisu je tedy jednou z náležitostí návrhu. Je na účastníkovi řízení, aby v souvislosti s podáním návrhu naplnil všechny požadavky stanovené ZZVZ. Podle zadavatele proto žalovaný postupoval v souladu se zákonem. Žalobcem zasláné rozhodnutí v rámci přestupkového řízení se pak týká jiného, v této věci irelevantního, řízení, z něž žalobce dovozuje zcela nepodložené závěry. Navíc opomněl sdělit, že zasláné rozhodnutí bylo na základě podaného rozkladu zrušeno.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba je důvodná.
17. Žalobce namítal, že rozhodnutí předsedy i žalovaného jsou nepřezkoumatelná, neboť se dostatečně nezabývala žalobcovou argumentací ohledně výkladu § 257 písm. e) ZZVZ a soustředila se v zásadě jen na výklad § 254 odst. 3 ZZVZ. Nepřezkoumatelnost je objektivní překážkou, která znemožňuje věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tj. zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jak o věci žalovaný rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a jak se vypořádal s uplatněnými námitkami (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 74, nebo rozsudky ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 62, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 45, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 35). Zdejší soud však takovou vadu neshledal. Z rozhodnutí předsedy i žalovaného je patrné, jak správní orgány uvážily o skutkových okolnostech, jaký zastávají právní názor i jakým způsobem vykládají ustanovení ZZVZ.
18. Podle § 254 odst. 3 ZZVZ platí, že návrh doručí navrhovatel Úřadu a ve stejnopisu zadavateli do 1 měsíce ode dne, kdy zadavatel uveřejnil oznámení o uzavření smlouvy způsobem podle § 212 odst. 2 s uvedením důvodu pro zadání veřejné zakázky bez uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení, předběžného oznámení nebo výzvy k podání nabídek ve zjednodušeném podlimitním řízení, nejpozději však do 6 měsíců od uzavření této smlouvy.
19. Podle § 257 písm. e) ZZVZ platí, že Úřad zahájené řízení usnesením zastaví, jestliže návrh nebyl doručen Úřadu a zadavateli ve lhůtách podle § 251 odst. 2 nebo 3 nebo podle § 254 odst. 3.
20. Povinností navrhovatele doručovat návrh nejen žalovanému, ale také zadavateli, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 Afs 2/2013-46. Výklad se týkal předchozí úpravy obsažené v § 114 odst. 4 věta první zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, která je však se stávající úpravou prakticky totožná. Nejvyšší správní soud s odkazem na důvodovou zprávu k tomuto zákonu dovodil, že zákonodárce při stanovení předmětné povinnosti využil možnosti směrnice Rady 89/665/EHS ze dne 21. prosince 1989 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce (Úřední věstník L 395, 30/12/1989, s. 33—35, zvláštní vydání v českém jazyce kapitola 6, oddíl 1, s. 246-248). Podle čl. 1 odst. 3 věty druhé této směrnice, *členské státy mohou zejména požadovat, aby osoba usilující o přezkum nejprve oznámila zadavateli domnělé protiprávní jednání a svůj záměr podat návrh na přezkum*. Smyslem této povinnosti je tedy dle Nejvyššího správního soudu primárně informovat zadavatele o záměru podat návrh na přezkoumání jeho úkonů a o obsahu tohoto návrhu. Nejvyšší správní soud odlišil účel doručení návrhu žalovanému a doručení jeho stejnopisu zadavateli. „Zatímco doručení návrhu ÚOHS je úkonem způsobitelným zabývat správní řízení, doručení stejnopisu návrhu zadavateli má za účel jej bezprostředně informovat o podání návrhu a jeho obsahu“ (bod 24 rozsudku). Tyto závěry Nejvyššího správního soudu jsou plně použitelné na nyní projednávaný případ, neboť následné novelizace směrnice ani úprava obsažená v ZZVZ na charakteru povinnosti navrhovatele nic nezměnily.

21. Řízení o uložení zákazu plnění ze smlouvy na veřejnou zakázku je tak v souladu s § 44 správního řádu zahájeno dnem, kdy návrh došel žalovanému jakožto věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Povinnost obsažená v § 254 odst. 3 ZZVZ, podle níž návrh musí být doručen nejen žalovanému, ale také zadavateli, je tedy oproti jiným správním řízením povinností skutečně nadstandardní. Doručení návrhu zadavateli však není způsobilé zahájit správní řízení, ani se nejedná o náležitost návrhu, jak nesprávně argumentuje osoba zúčastněná na řízení 1). Pokud by se totiž jednalo o náležitost návrhu, pak by byl žalovaný v případě její absence povinen navrhovatele vyzvat k jejímu doplnění dle § 37 odst. 3 správního řádu a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Nebyla-li by náležitost doplněna, pak by žalovaný z tohoto důvodu zastavil řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V takovém případě by však úprava obsažená v § 257 písm. e) ZZVZ byla zcela zbytečná. O náležitost návrhu proto jít nemůže – jde jen o specifickou procesní podmínku projednání věci, jejíž nesplnění může mít za následek zastavení řízení.
22. Pro posouzení této věci je pak určující smysl této podmínky, jímž je informovat zadavatele o tom, že navrhovatel nesouhlasí s jeho postupem při uzavření smlouvy, a domáhá se proto zákazu jejího plnění. Zákonodárce přitom v souladu s principem právní jistoty stanovil objektivní lhůty, v nichž nejpozději lze takový návrh podat. Zadavatel tak v zásadě může vycházet z toho, že nebyl-li mu v zákonné lhůtě doručen stejnopis návrhu, je jeho postup již právně nezpochybnitelný. Tomu pak právě odpovídá úprava v § 257 písm. e) ZZVZ, která doručení návrhu po uplynutí těchto lhůt bez dalšího sankcionuje zastavením řízení. Z gramatického výkladu tohoto ustanovení však nevyplývá, že by návrh musel zadavateli doručit výhradně navrhovatel. Předseda a žalovaný argumentují systematickým výkladem, resp. vykládají toto ustanovení ve spojení s § 254 odst. 3 ZZVZ, který ukládá tuto povinnost právě navrhovateli. Tento právní názor však nemůže obstát.
23. Za prvé předseda i žalovaný přehlédli, že § 257 písm. e) ZZVZ odkazuje na § 254 odst. 3 ZZVZ výlučně ve vztahu ke lhůtám, a nikoliv též ke způsobu doručování či osobě doručovatele. Za druhé jejich výklad zcela pomíjí účel zmiňované povinnosti navrhovatele, jenž je výhradně informační. Z tohoto pohledu je pak irrelevantní, jak se vlastně zadavatel o návrhu dozvěděl, resp. kdo mu jej doručil (stalo-li se tak v zákonné lhůtě). Za třetí jde o výklad formalistický, jehož jediným důsledkem je rozšíření možností pro zastavení řízení nad výslovný text § 257 písm. e) ZZVZ. Slovy Ústavního soudu jde jednoduše o sofistickované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti. Ta totiž (za čtvrté) spočívá v tom, že žalovaný upírá žalobci projednat a rozhodnout jeho věc z ryze formálního důvodu (osoby doručovatele), ačkoliv smysl § 254 odst. 3 ZZVZ (informování zadavatele) byl ve stanovené lhůtě naplněn.
24. Předseda se dále nepřipadně zaštiťuje zásadou účelnosti a efektivnosti správního řízení – soudu není zřejmé, jak byl naplněn účel správního řízení, pokud bylo zastaveno v rozporu s účelem § 254 odst. 3 ZZVZ (který ostatně předseda sám zmiňuje v bodě 22 svého rozhodnutí). Pokud by zastavení řízení mělo být považováno za doklad efektivnosti správního řízení před žalovaným, pak by byla na místě otázka smyslu existence žalovaného, resp. jeho zákonných oprávnění dle ZZVZ. Žalobce zde správně poukazuje na to, že zákonné podmínky pro zastavení řízení je třeba vykládat restriktivně, neboť omezují přístup účastníků ke správnímu orgánu a k meritornímu projednání věci. Rozšiřující výklad těchto podmínek založený na zásadě účelnosti a efektivnosti správního řízení tak nelze připustit.
25. Ani další výhrady předsedy soud o správnosti jeho výkladu nepřesvědčily. Pokud jde o navazující povinnosti zadavatele obsažené v § 254 odst. 5 a 6 ZZVZ (tj. zaslat žalovanému veškerou dokumentaci, své vyjádření a případně tvrzení a důkazy k postupu dle § 264 odst. 3 a 4 ZZVZ), pak lhůta k jejich splnění počíná běžet doručením stejnopisu návrhu. Je přitom irrelevantní, kdo byl jeho odesílatelem. Pro vznik povinností zadavatele je podstatné právě a jen první seznámení se skutečností, že navrhovatel podal návrh na zahájení řízení.
26. Stejně tak není pravdou, že žalobce svou argumentací přenáší povinnost navrhovatele doručit stejnopis návrhu zadavateli na žalovaného. Povinnost dle § 254 odst. 3 ZZVZ samozřejmě tíží

navrhovatele včetně následků jejího nesplnění. Jestliže navrhovatel nezašle zadavateli stejnopis návrhu v zákonem stanovené lhůtě, vystavuje se nebezpečí, že se zadavatel o návrhu v rozhodné době nedozví, a řízení proto bude bez dalšího zastaveno. Současně však nedává smysl zastavovat řízení v situaci, kdy byl návrh zadavateli v zákonné lhůtě doručen jinou osobou – žalovaného nevyjímaje. Ustanovení § 257 písm. e) ZZVZ je totiž třeba vykládat právě s ohledem na účel, který tato povinnost navrhovatele má. Cílem totiž je, aby se zadavatel s návrhem v rozhodné lhůtě seznámil. Podle soudu je proto pro zastavení řízení rozhodné právě nedodržení vymezené lhůty, nikoliv osoba odesílatele návrhu.

27. S ohledem na účel § 254 odst. 3 ZZVZ soud tedy neshledal důvodu odchýlit se od zákonného textu § 257 písm. e) ZZVZ. Lze tak uzavřít, že je-li zadavateli doručen stejnopis návrhu ve lhůtě dle § 254 odst. 3 ZZVZ, nejsou splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 257 písm. e) téhož zákona bez ohledu na to, kdo zadavateli stejnopis návrhu doručil.
28. V projednávané věci byl stejnopis návrhu zadavateli doručen žalovaným v zákonné lhůtě, zadavatel se s ním prokazatelně seznámil a učinil vůči žalovanému úkony předpokládané v § 254 odst. 5 a 6 ZZVZ. Smysl § 254 odst. 3 ZZVZ byl tak beze všeho naplněn. V takové situaci bylo zastavení řízení podle § 257 písm. e) ZZVZ nezákonné.
29. Závěrem soud podotýká, že žalobce zaslal soudu také informaci o probíhajícím přestupkovém řízení, které se týkalo uzavření dodatku č. 3. Zasláné rozhodnutí ze dne 5. 3. 2024 ani přestupkové řízení však nejsou předmětem soudního přezkumu a nejsou pro posouzení této věci relevantní. Soud se proto touto argumentací nezabýval a rozhodnutí pro nadbytečnost neprováděl k důkazu.

V. Závěr a náklady řízení

30. Vzhledem k tomu, že soud shledal námitky žalobce důvodnými, zrušil rozhodnutí předsedy i rozhodnutí žalovaného (neboť pro zastavení řízení nebyly splněny podmínky) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem soudu [§ 78 odst. 1, 3, 4 a 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“)].
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce jsou tvořeny odměnou jeho zástupce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a žaloba) podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Soud žalobci nepřiznal odměnu za úkon spočívající v podání ze dne 10. 6. 2024. V tomto podání žalobce informoval soud o souvisejícím přestupkovém řízení, které však pro rozhodnutí soudu v této věci nemá žádný význam. Soud proto náklady na něj nepovažuje za účelně vynaložené. Dále žalobci náleží náhrada hotových výdajů jeho zástupce v paušální výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K tomu soud připočetl náhradu za daň z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen odvést z odměny a náhrad, ve výši 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 11 228 Kč. Soud žalovanému uložil zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobce v přiměřené lhůtě.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. září 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu